

Ця концепція може бути вжита також і до адміністративного судочинства. Докази, що використовуються в судовому доказуванні у процесі розгляду справ у порядку адміністративного судочинства, також мають зміст (відомості, інформацію про відомості) та процесуальну форму, регламентовану законом (засоби доказування, передбачені ст. 69 Кодексу адміністративного судочинства України). Слід звернути увагу на особливості другої складової доказу: на відміну від кримінального процесу, в якому головна увага акцентується на правильності процесу збирання та закріплення інформації про відомості, в адміністративному судочинстві - це вимога «формування» інформації в певну процесуальну форму (рішення, акт, договір та ін.).

Таким чином, погляди сучасних вчених, відрізняються одні від одних, інколи характеризуються подвійним, а то й потрійним визначенням поняття доказу. Згідно з концепцією подвійного доказу, останній розкривається як фактичні дані та їх джерела, щокремо одне від одного не становлять доказу. Потрійне визначення поняття доказу розкривається як факти, що безпосередньо можуть бути встановлені суддями, як відомості про факти, що підлягають доказуванню та як доказувані у справі факти.

Процесуальними носіями фактичних даних є об'єкти, які можуть бути засобом фіксації, збереження, перенесення доказової інформації у просторі йу часі, і тому виступати джерелом інформації у справі для суб'єктів процесу та його учасників на будь-якій стадії процесу.

Отже, судовими доказами в адміністративному судочинстві є фактичні дані (відомості), які здатні прямо чи опосередковано підтвердити факти, що важливі для вирішення судової справи, виражені в передбаченій законом процесуальній формі (засобах доказування), отримані й досліджені в точно встановленому процесуальним законом порядку.

Список використаних джерел:

1. Колпаков В. К., Кузьменко О. В. Адміністративне право України : підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко. - К.: Юрінком Інтер, 2003. - 528 с.
2. Демський С. Ф. Адміністративне процесуальне право України : навч. посіб. / С. Ф. Демський. - К.: Юрінком Інтер, 2008. - 496 с
3. Строгович М. С. Уголовно-процесуальное право в системесоветского права // Сов. Гос. и право. - 1957.- № 3. - С. 102-109.
4. Чучукало О. Встановлення істини як мета доказування /О.Чучукало// Право України. - 2006.- №1 - 160 с.
5. Лукашевич В. З. О понятии доказательства в советском уголовном процессе / В. З. Лукашевич // Правоведение. - 1963. - № 1. - С. 116-119.

Формування іміжду органів внутрішніх справ України в умовах євроінтеграції

Телешун Я.С., студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» за спеціальністю «Політологія» філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» за спеціальністю «Правознавство» ННІЗН НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент *Заяць Н.В.*

Якщо останніми роками в колах експертів, науковців та політиків час від часу обговорювалася необхідність впровадження реформ в усіх сферах суспільного життя, то сьогодні це вже не необхідність - це умова подальшого існування України, як суверенної і незалежної держави. Потреба впровадження реформ зумовлена соціально-політичною кризою: конфлікт на сході України, що посилений зовнішньою інтервенцією, зневіра громадян до органів держаної влади і суспільних інститутів; а також економічною кризою: проблеми з

ціноутворенням та постачанням іноземних енергоносіїв в Україну, залежність від капіталів зовнішніх кредиторів тощо. За нинішніх обставин важливим кроком для провадження системних державних реформ є реформування системи правоохоронних органів. Звичайно, питання реформування Міністерства внутрішніх справ України - це питання не одного дня. Адже проведення реформ в МВС, кількісний склад, яких згідно із чинним Законом України «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України», становить (за винятком Внутрішніх військ) 324,4 тисячі осіб [1], - це довготривалий процес. Одночасно, впровадження реформ ускладнюється ще і високим рівнем недовіри населення до органів внутрішніх справ. Зокрема, про це свідчать результати європейського соціологічного дослідження, що проводилося у 2011-2012 роках у багатьох країнах, включаючи Україну. Рівень довіри до міліції в Україні істотно поступається рівню довіри до поліції у країнах Європейського Союзу. Так, відповідаючи на питання: «Якою мірою Ви довіряєте міліції (поліції)?», де відповіді давалися за 11-бальною шкалою - від «0» («зовсім не довіряю») до «10» («повністю довіряю»), громадяни України оцінювали свій рівень довіри до правоохоронців у середньому 2,5 бала. А, наприклад, жителі Великобританії - 6,2 бала, Бельгії - 6,0 бала, Франції - 5,6 бала, а сусідньої з нами Польщі - 5,4 бала [5]. За таких умов важливим елементом реформування органів МВС України є питання щодо іміджової роботи в органах і підрозділах міліції.

Імідж (від латинського *imago* та *imitari* - імітація та імітувати) - уява громадськості про структуру, товар, послугу, людину, що цілеспрямовано формується в масовій свідомості за допомогою PR-заходів, пропаганди та реклами [4, с. 49].

В свою чергу можна виділити такі чинники що впливають на формування іміджу міліції:

- дотримання законності та прав людини співробітниками міліції під час виконання ними своїх обов'язків
- ефективність діяльності окремих служб, органів та підрозділів міліції
- відкритість та прозорість діяльності міліції для громадськості - споживачів послуг міліції, співпраця з населенням та
- активне сприяння діям з боку громадськості щодо контролю за своєю діяльністю.

В. І. Оліфер зазначає, що, формуючи імідж, необхідно його особисті якості підводити під ті уявлення про «стражів правопорядку», які вже «записані» у пам'яті аудиторії. При цьому слід приділяти увагу переходам від раціонального до емоційного впливу. У зв'язку з цим імідж здатний «дописуватися» у реальні події характеристики, яких немає насправді. У цьому контексті В.І. Оліфер пропонує варіанти символічних переносів впливів. «Перенос на найбільш високий ієрархічний контекст». «Перенесення на історичний контекст». «Міфологізацію», тощо [2].

Варто зазначити, що експерти виділяють два типи іміджу: зовнішній і внутрішній.

Внутрішній імідж формується за допомогою:

- наукової організації праці;
  - підвищення рівня корпоративної культури та ідеології;
  - постійного покращення показників по службі.
- Зовнішній імідж передбачає:
- постійне не-адресне нагадування про існування та діяльність МВС;
  - спонукання суспільства до активної взаємодії з органами МВС;
  - щоденна робота з громадянським суспільством.

Українська дослідниця Порфимович О.Л. [3] пропонує наступну організаційну модель побудови іміджу органу державної виконавчої влади України, зокрема і Міністерства внутрішніх справ України, та його першої особи - міністра:

- I етап - креативний. Передбачає вироблення філософії продукту, визначення цільової аудиторії, дослідження існуючої громадської думки щодо об'єкта позиціонування. А також має на меті пошук методів впливу на цільову аудиторію.

- II етап - аналітико-управлінський. Передбачає розробку рекламних, PR-заходів, пошук ресурсів, а також створення необхідної матеріально-технічної бази. Затвердження бюджету на певний період і розробка методик контролю та коригування тактичних кроків.

- III етап - формуючий. Має на меті реалізацію тактичних завдань щодо побудови іміджу Міністерства внутрішніх справ України.

- IV етап - констатуючий. На якому відбувається формування зовнішнього та внутрішнього іміджу органу МВС України.

- V етап - аналітико-констатуючий. Передбачає дослідження змін громадської думки щодо об'єкта позиціонування, внесення коректив у стратегічні і тактичні плани щодо реалізації концепції позиціонування Міністерства внутрішніх справ

- VI заключний етап. Етап остаточного контролю, підбиття підсумків і вироблення рекомендацій щодо подальших дій. Розробка стратегічних і тактичних завдань щодо реалізації концепції позиціонування Міністра і Міністерства внутрішніх справ України.

Отже, можна зробити висновок, що в процесі розбудови правової держави в умовах євроінтеграції України відіграють важливу роль правоохоронні органи, зокрема і їх імідж. І одним із найважливіших принципів реформування органів внутрішніх справ є зміцнення зв'язків міліції з громадськістю, доступність для населення інформації про діяльність органів внутрішніх справ у встановленому в законодавстві порядку.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про загальну структуру і чисельність Міністерства внутрішніх справ України» // Голос України від 09.02.2002 № 27.

2. Оліфер В.І. формування позитивного іміджу співробітника ОВС // Науковий вісник НАВСУ. - 2003. - Вип.2. - с. 266-273.

3. Порфимович О. Л. Імідж органів внутрішніх справ України (Організація. Управління) : Моногр. /

О. Л. Порфимович. - К. : ТОВ «Червона Рута-Турс», 2004. - 282 с.

4. Ситник О.І. Консерватизм: генеза ідей / Волинський ін-т економіки та менеджменту. - Луцьк : Надстиря, 2000. - 62 с.

5. ESS Round 5: European Social Survey Round 5 Data (2010). Data file edition 2.0. Norwegian Social Science Data Services, Norway - Data Archive and distributor of ESS data [Електронний ресурс] // European Social Survey. - Режим доступу : <http://www.europeansocialsurvey.org/>